

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 22. ledna 2013¹

Věc C-239/12 P

**Abdulbasit Abdulrahim
proti
Radě Evropské unie,

Evropské komisi**

„Kasační opravný prostředek — Společná zahraniční a bezpečnostní politika (SZBP) —
Omezující opatření proti některým osobám a subjektům spojeným s Usámou bin Ládinem, sítí
Al-Kajdá a Talibanem — Nařízení (ES) č. 881/2002 — Vyškrtnutí dotčeného ze seznamu osob
a subjektů, na které se vztahuje zmrazení prostředků a hospodářských zdrojů — Právní zájem na
podání žaloby — Nevydání rozhodnutí ve věci samé“

1. Tribunál Evropské unie v nedávné době přijal několik usnesení, jimiž bylo rozhodnuto, že již není třeba rozhodovat ve věci samé, a to z důvodu vyškrtnutí jmen žalobců ze seznamů ukládajících omezující opatření².

2. Projednávaný kasační opravný prostředek je namířen proti usnesení Tribunálu ze dne 28. února 2012, Abdulrahim v. Rada a Komise (T-127/09, dále jen „napadené usnesení“), kterým Tribunál mimo jiné rozhodl, že o návrhu A. Abdulrahima na zrušení nařízení Rady (ES) č. 881/2002 ze dne 27. května 2002 o zavedení některých zvláštních omezujících opatření namířených proti některým osobám a subjektům spojeným s Usámou bin Ládinem, sítí Al-Kajdá a Talibanem a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 467/2001, kterým se zakazuje vývoz určitého zboží a služeb do Afghánistánu, zesiluje zákaz letů a rozšiřuje zmrazení prostředků a jiných finančních zdrojů afghánského Talibanu³, ve znění nařízení Komise (ES) č. 1330/2008 ze dne 22. prosince 2008⁴, respektive posledně uvedeného nařízení, již není třeba rozhodnout.

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Usnesení Tribunálu ze dne 6. července 2011, SIR v. Rada (T-142/11); ze dne 6. července 2011, Petroci v. Rada (T-160/11); ze dne 7. prosince 2011, Fellah v. Rada (T-255/11); ze dne 15. prosince 2011, Gooré v. Rada (T-285/11); ze dne 17. ledna 2012, Afriqiyah Airways v. Rada (T-436/11); ze dne 31. ledna 2012, Ayadi v. Komise (T-527/09); ze dne 17. února 2012, Dagher v. Rada (T-218/11); ze dne 24. dubna 2012, El Fatmi v. Rada (T-76/07, T-362/07 a T-409/08); ze dne 4. června 2012, Attey a další v. Rada (T-118/11, T-123/11 a T-124/11), Ezzedine a další v. Rada (T-131/11, T-132/11, T-137/11, T-139/11 až T-141/11, T-144/11 až T-148/11 a T-182/11), a ze dne 3. července 2012, Ghreiwati v. Rada (T-543/11).

3 — Úř. věst. L 139, s. 9; Zvl. vyd. 18/01, s. 294.

4 — Úř. věst. L 345, s. 60.

3. Ústřední otázkou projednávaného kasačního opravného prostředku je zachování právního zájmu žalobců na žalobě v případech, kdy omezující opatření, které se na ně vztahuje, bylo v průběhu řízení zrušeno⁵.

4. V tomto stanovisku uvedu důvody, pro které mám za to, že Tribunál nesprávně posoudil právní otázku, když dospěl k závěru, že o návrhu A. Abdulrahima na zrušení již nemusí věcně rozhodnout, jelikož žalobce ztratil právní zájem na řízení.

I – Právní rámec a skutečnosti předcházející sporu

5. Dne 21. října 2008 bylo do seznamu vypracovaného Výborem pro sankce, zřízeným na základě rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 1267 (1999) ze dne 15. října 1999 o situaci v Afghánistánu, doplněno jméno A. Abdulrahima.

6. Nařízením č. 1330/2008 bylo jméno A. Abdulrahima doplněno do seznamu osob a subjektů, jejichž prostředky a jiné hospodářské zdroje musí být na základě nařízení č. 881/2002 zmrazeny (dále jen „sporný seznam“).

7. Podáním, jehož podepsaný originál došel kanceláři Tribunálu dne 15. dubna 2009, podal A. Abdulrahim proti Radě Evropské unie a Evropské komisi žalobu, jejíž podstatou byl návrh na zrušení nařízení č. 881/2002 nebo nařízení č. 1330/2008 v rozsahu, v němž je jmenovaný těmito akty dotčen, a návrh na náhradu újmy, kterou v důsledku uvedených aktů údajně utrpěl. Tato žaloba byla zapsána pod číslem T-127/09.

8. Dne 22. prosince 2010 rozhodl Výbor pro sankce o vyškrtnutí jména A. Abdulrahima ze svého seznamu.

9. Dne 6. ledna 2011 advokáti A. Abdulrahima písemně požádali Komisi, aby vyškrtla jeho jméno ze sporného seznamu.

10. Nařízením Komise (EU) č. 36/2011 ze dne 18. ledna 2011, kterým se po sto čtyřicáté třetí mění nařízení č. 881/2002⁶, bylo jméno A. Abdulrahima ze sporného seznamu vyňato.

11. Dopisem došlým soudní kanceláři dne 27. července 2011 předala Komise Tribunálu jedno vyhotovení nařízení č. 36/2011.

12. Dopisem ze dne 17. listopadu 2011 vyzvala soudní kancelář účastníky řízení, aby se písemně vyjádřili k důsledkům, které je třeba vyvodit z přijetí nařízení č. 36/2011 především z hlediska předmětu žaloby.

13. V písemných vyjádřeních došlých soudní kanceláři dne 6. prosince 2011 navrhly Rada a Komise Tribunálu, aby rozhodl, že návrh na zrušení se stal bezpředmětným a že v tomto ohledu již není třeba ve věci samé rozhodnout. V souvislosti s návrhem na náhradu škody a na rozhodnutí o nákladech řízení setrvaly tyto účastnice řízení na svých dosavadních návrhových žádáních.

5 — Před Soudním dvorem se projednávají i další věci s podobnou otázkou, například věc Ayadi v. Komise (C-183/12 P). Ze sporného seznamu byl v průběhu soudního řízení vyškrtnut i Y. A. Kadi ve spojených věcech Komise a další v. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P), dosud projednávaných Soudním dvorem, a D. Boni-Claverie ve věci Boni-Claverie v. Rada (C-480/11 P), dosud projednávané Soudním dvorem. Viz také rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba (C-417/11 P), v němž Soudní dvůr v okamžiku, kdy rozhodl, že sám věc projedná, nevyvozoval z toho, že navrhovatelka přestala při pravidelném přezkumu seznamů osob, na něž se vztahují dotčená omezující opatření, ke kterému došlo v průběhu soudního řízení, na těchto seznamech figurovat, důsledky pro zájem N. Bamba na podání žaloby (bod 88).

6 — Úř. věst. L 14, s. 11, a opravy Úř. věst. 2011, L 36, s. 12.

14. Abdulbasit Abdulrahim s návrhem, aby o návrhu na zrušení nebylo ve věci samé rozhodováno, nesouhlasil. S poukazem zejména na rozsudek Tribunálu ze dne 3. dubna 2008, PKK v. Rada⁷, uvedl argumenty shrnuté v bodě 19 napadeného usnesení, na které Tribunál odpověděl v tomtéž usnesení.

II – Napadené usnesení

15. Napadené usnesení bylo vydáno na základě článku 113 jednacího řádu Tribunálu, podle kterého může Tribunál kdykoliv bez návrhu po vyslechnutí účastníků řízení rozhodnout, zda jsou splněny nepominutelné podmínky řízení, nebo vyslovit, že návrh se stal bezpředmětným a že ve věci již nerozhodne⁸. Tribunál dospěl k závěru, že na základě přezkumu spisu má věc dostatečně objasněnou, aby mohl rozhodnout bez zahájení ústní části řízení.

16. V bodě 22 usnesení nejprve připomněl judikaturu, podle které musí právní zájem žalobce na podání žaloby existovat ve vztahu k předmětu žaloby ve fázi jejího podání, neboť jinak by žaloba byla nepřípustná. Tento předmět sporu, stejně jako právní zájem na řízení, musí přetrvávat až do vydání soudního rozhodnutí, neboť jinak by nemohlo být vydáno rozhodnutí ve věci samé, což předpokládá, že žaloba může ve výsledku přinést prospěch účastníku řízení, který ji podal⁹.

17. V bodě 24 napadeného usnesení Tribunál dále připomněl judikaturu, podle které zpětvzetím, respektive za jistých okolností derogací napadeného aktu žalovaným orgánem zaniká předmět žaloby na neplatnost, jelikož je dosaženo žalobcem kýženého výsledku, takže je mu v plném rozsahu vyhověno¹⁰.

18. V bodě 27 předmětného usnesení Tribunál konstatoval, že nařízením č. 36/2011 vyňala Komise jméno A. Abdulrahima ze sporného seznamu, do něhož bylo toto jméno vloženo nařízením č. 1330/2008. Toto vynětí je totéž co derogace uvedeného nařízení v rozsahu, v němž se onen akt týkal A. Abdulrahima. Tribunál v bodě 28 napadeného usnesení dospěl k závěru, že z pohledu A. Abdulrahima vede taková derogace ke kýženému výsledku a je mu jím v plném rozsahu vyhověno, jelikož v důsledku přijetí nařízení č. 36/2011 se na žalobce již nevztahují omezující opatření nepříznivě zasahující do jeho právního postavení.

19. V bodech 29 a 30 předmětného usnesení připomněl Tribunál, že žalobce si sice může v řízení o žalobě na neplatnost zachovat právní zájem na soudním zrušení aktu derogovaného v průběhu řízení, jestliže samotné zrušení tohoto aktu soudem může vyvolat právní následky¹¹. Pokud je totiž akt zrušen v soudním řízení, je orgán, jenž zrušený akt vydal, povinen podle článku 266 SFEU přijmout opatření, která si vyžádá povinnost vyhovět rozsudku. Tato opatření nesouvisí s odstraněním aktu z právního řádu Společenství jako takovým, jelikož toto jeho odstranění vyplývá ze samotného zrušení soudem. Týkají se spíše odstranění účinků protiprávností zjištěných ve zrušujícím rozsudku. To pak může vést dotčený orgán ke zjednání adekvátní nápravy situace žalobce nebo k tomu, že se vyvaruje přijímání totožných aktů¹².

7 — T-229/02, body 46 až 51.

8 — Toto ustanovení dále upřesňuje, že se přitom rozhoduje podle čl. 114 odst. 3 („[n]erozhodne-li Tribunál jinak, projedná se návrh ústně“) a 4 („[p]o vyslechnutí generálního advokáta Tribunál o návrhu rozhodne nebo si vyhradí rozhodnout o něm spolu s věcí samou“) citovaného jednacího řádu.

9 — Tribunál odkázal v této souvislosti na rozsudek Soudního dvora ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise (C-362/05 P, Sb. rozh. s. I-4333, bod 42 a citovaná judikatura), a rozsudek Tribunálu ze dne 10. prosince 2010, Ryanair v. Komise (T-494/08 až T-500/08 a T-509/08, Sb. rozh. s. II-5723, body 42 a 43).

10 — Tribunál odkázal v této souvislosti na svá usnesení ze dne 28. března 2006, Mediocurso v. Komise (T-451/04, bod 26 a citovaná judikatura), a výše uvedené usnesení SIR v. Rada (bod 18) a Petroci v. Rada (bod 15).

11 — V této souvislosti odkázal na svá usnesení ze dne 14. března 1997, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen a Hapag-Lloyd v. Komise (T-25/96, Recueil, s. II-363, bod 16), a ze dne 10. března 2005, IMS Health v. Komise (T-184/01, Sb. rozh. s. II-817, bod 38).

12 — Tribunál odkázal v této souvislosti na výše uvedené usnesení Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen a Hapag-Lloyd v. Komise (bod 17 a citovaná judikatura).

20. V bodě 31 napadeného usnesení však Tribunál rozhodl, že v projednávaném případě ze spisu ani z argumentace žalobce nevyplývá, že by návrh na zrušení mohl po přijetí nařízení č. 36/2011 přinést žalobci prospěch, jak vyžaduje judikatura citovaná v bodě 22 téhož usnesení, čímž by byl zachován jeho právní zájem na žalobě.

21. Pokud jde konkrétně zaprvé o okolnost, že derogace aktu unijního orgánu není uznáním jeho protiprávnosti a vytváří účinek *ex nunc* na rozdíl od zrušujícího rozsudku, na základě kterého je zrušený akt se zpětným účinkem vyřazen z právního řádu a má se o něm za to, že nikdy neexistoval¹³, Tribunál k ní v bodě 32 napadeného usnesení uvedl, že tato nemůže odůvodnit právní zájem žalobce na zrušení napadeného nařízení.

22. V bodě 33 uvedeného usnesení totiž Tribunál uvedl, že za okolností daného případu nic nenasvědčuje tomu, že by z odstranění daného aktu s účinky *ex tunc* měl žalobce jakýkoli prospěch. Zejména nelze z ničeho usuzovat, že by Komise byla v důsledku zrušujícího rozsudku povinna podle článku 266 SFEU přijmout opatření k eliminaci případné konstatované protiprávnosti.

23. K samotnému uznání tvrzené protiprávnosti Tribunál v bodě 34 napadeného usnesení uvedl, že takové uznání může představovat jednu z forem nápravy, jejíž zjednání je účelem žaloby na náhradu škody podle článků 268 SFEU a 340 SFEU. Nepostačuje však k odůvodnění trvajícího právního zájmu na pokračování v řízení podle článků 263 SFEU a 264 SFEU, směřujícím ke zrušení aktů orgánů. V opačném případě by si žalobce zachoval právní zájem na soudním zrušení aktu vždy, tedy i navzdory zpětvzetí nebo derogaci tohoto aktu, což by bylo v rozporu s judikaturou uvedenou v bodech 24 a 29 uvedeného usnesení.

24. K judikatuře, podle které si žalobce může zachovat právní zájem na soudním zrušení derogovaného a nahrazeného rozhodnutí ukládajícího omezující opatření¹⁴, Tribunál v bodě 35 napadeného usnesení uvedl, že tato judikatura vznikala ve zvláštním kontextu, který se liší od kontextu projednávaného případu. Akty dotčené v těchto věcech byly totiž, na rozdíl od nařízení č. 1330/2008, nejen derogovány, ale i nahrazeny novými akty, které zachovaly omezující opatření zaměřená na dotčené subjekty. Vůči dotčeným subjektům tedy původní účinky derogovaných aktů přetrvávaly skrze akty, kterými byly nahrazeny. V projednávaném případě však nařízení č. 36/2011 jen jednoduše vyňalo jméno žalobce ze sporného seznamu, čímž bylo nařízení č. 1330/2008 v rozsahu, v němž se týkalo žalobce, derogováno bez náhrady. Jím vyvolané účinky tedy nepřetržovaly. Tato judikatura navíc vychází z rozdílu mezi účinky derogace a účinky soudního zrušení aktu, který však v projednávaném případě – jak plyne z bodu 32 napadeného usnesení – není relevantní.

25. V bodě 36 napadeného usnesení Tribunál uvedl, že tento rozdíl potvrdil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 3. prosince 2009, Hassan a Ayadi v. Rada a Komise¹⁵. Soudní dvůr si totiž namísto toho, aby automaticky uzavřel, že dotčení žalobci mají nadále právní zájem na žalobách v dotčených věcech, položil v bodě 57 uvedeného rozsudku bez dalšího otázku, zda je s ohledem na zpětvzetí sporného nařízení a na jeho retroaktivní nahrazení jiným aktem stále důvodné v těchto věcech rozhodovat. V bodech 59 až 63 uvedeného rozsudku pak Soudní dvůr uvedl několik zvláštností jím projednávaného případu, z nichž v bodech 64 a 65 téhož rozsudku dovodil, že „za těchto konkrétních podmínek“ a na rozdíl od toho, jak bylo rozhodnuto v usnesení Soudního dvora ze dne 8. března 1993, Lezzi Pietro v. Komise¹⁶, nelze přijetí nového aktu (a současnou derogaci sporného nařízení) považovat za rovnocenné prostému zrušení sporného nařízení. V projednávané věci však takové zvláštnosti

13 — Tribunál v tomto ohledu uvádí svůj rozsudek ze dne 13. prosince 1995, *Exporteurs in Levende Varkens a další v. Komise* (T-481/93 a T-484/93, Recueil, s. II-2941, bod 46).

14 — V této souvislosti viz kromě výše uvedeného rozsudku PKK v. Rada (body 46 až 51) i rozsudky Tribunálu ze dne 12. prosince 2006, *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. Rada* (T-228/02, Sb. rozh. s. II-4665, bod 35); ze dne 11. července 2007, *Al-Aqsa v. Rada* (T-327/03, bod 39), a ze dne 23. října 2008, *People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada* (T-256/07, Sb. rozh. s. II-3019, bod 48).

15 — C-399/06 P a C-403/06 P, Sb. rozh. s. I-11393.

16 — C-123/92, Recueil, s. I-809.

nenastaly. Konkrétně v daném případě je nařízení č. 36/2011 konečné, neboť proti němu již nelze podat žalobu na neplatnost. Na rozdíl od toho, co Soudní dvůr konstatoval v bodě 63 svého výše uvedeného rozsudku Hassan a Ayadi v. Rada a Komise, lze tudíž vyloučit, že nařízení č. 1330/2008 bude vůči žalobci znovu platit.

26. Zadruhé k tomu, že žalobce může mít nadále právní zájem na zrušení aktu unijního orgánu, aby se zabránilo opakování protiprávnosti, kterou je tento akt údajně stížen, v budoucnu¹⁷, Tribunál v bodě 37 napadeného usnesení připomněl, že takový právní zájem, vyplývající z čl. 266 prvního pododstavce SFEU, může existovat pouze tehdy, když se tvrzená protiprávnost může opakovat v budoucnu bez ohledu na okolnosti věci, ve které byla podána žaloba¹⁸. V projednávaném případě však ze spisové dokumentace nijak neplyne, že by tomu tak mohlo být. Právě naopak, Tribunál vzhledem k tomu, že nařízení č. 36/2011 bylo přijato s ohledem na zvláštní situaci žalobce a patrně i na vývoj situace v Libyi, dospěl k závěru, že se jeví nepravděpodobné, že by se tvrzená protiprávnost mohla v budoucnu opakovat nezávisle na okolnostech věci, ve které byla podána žaloba.

27. Zatřetí u argumentu vycházejícího z tvrzení, že existuje převažující veřejný zájem na sankcionování tvrzeného porušení imperativní normy mezinárodního práva, Tribunál v bodě 38 napadeného usnesení uvedl, že ač Komisi není v této souvislosti přiznána žádná beztestnost, nepostačuje tento argument k odůvodnění osobního zájmu žalobce na dalším projednávání žaloby. Přestože Komise musí, jak poznamenal žalobce, dodržovat imperativní normy mezinárodního práva a nesmí přijmout rozhodnutí založené na důkazech získaných mučením, není žalobce oprávněn jednat v zájmu zákonnosti nebo institucí a může uplatňovat pouze právní zájem a žalobní důvody, které se ho osobně týkají¹⁹.

28. Začtvrté Tribunál stran případných škodlivých následků, k nimž by mohla vést tvrzená protiprávnost nařízení č. 1330/2008, v bodě 39 napadeného usnesení podotkl, že návrh žalovaných orgánů na nevydání rozhodnutí ve věci samé se týkal toliko návrhu na zrušení. Podle Tribunálu se tak může A. Abdulrahim nadále domáhat odčinění újmy, která mu podle jeho tvrzení vznikla, v řízení o návrhu na náhradu škody podle článku 268 SFEU a čl. 340 druhého a třetího pododstavce SFEU²⁰.

29. Konečně zapáté v souvislosti s argumentem vycházejícím z tvrzené nezbytnosti dosáhnout rozhodnutí o důvodnosti projednávané žaloby pro účely získání náhrady nákladů řízení vynaložených žalobcem odkázal Tribunál na body 69 až 71 napadeného usnesení.

30. S ohledem na výše uvedené úvahy dospěl Tribunál v bodě 41 napadeného usnesení k závěru, že o návrhu na zrušení již není třeba rozhodnout.

31. U návrhu na náhradu škody dospěl Tribunál k závěru, že s ohledem na procesní písemnosti, údaje uvedené ve spise a na vysvětlení podaná účastníky řízení v jejich písemnostech, je tento návrh patrně zcela neopodstatněný, či dokonce zjevně nepřipustný.

32. Poté, co Tribunál v bodě 45 napadeného usnesení nejprve připomněl podmínky pro vznik mimosmluvní odpovědnosti Evropské unie za protiprávní jednání jejích orgánů, učinil v bodě 48 téhož usnesení závěr, že škoda nebyla kvantifikována ani prokázána.

17 — V souvislosti s tímto případem odkázal Tribunál na výše uvedený rozsudek Wunenburger v. Komise (bod 50).

18 — Tamtéž (body 51 a 52).

19 — Tribunál v této souvislosti uvádí rozsudek Soudního dvora ze dne 30. června 1983, Schloh v. Rada (85/82, Recueil, s. 2105, bod 14).

20 — Tento návrh byl přezkoumán v bodech 42 a násl. napadeného usnesení.

33. Tribunál v bodě 52 napadeného usnesení rovněž rozhodl, že nebyla prokázána příčinná souvislost, neboť přímou a bezprostřední příčinou tvrzené škody, která A. Abdulrahimovi údajně vznikla v důsledku znepřístupnění jeho prostředků, finančních aktiv a jiných hospodářských zdrojů, a spočívající ve zbavení možnosti je užívat, nebylo přijetí aktů Společenství dotčených v projednávaném případě, nýbrž přijetí dřívějších rozhodnutí ze dne 21. října 2008, a sice rozhodnutí Výboru pro sankce doplnit jméno žalobce na seznam tohoto výboru a rozhodnutí britských orgánů přijmout vůči žalobci omezující opatření.

III – Kasační opravný prostředek

34. Navrhovatel navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil usnesení Tribunálu ze dne 28. února 2012;
- prohlásil, že žaloba na neplatnost není bezpředmětná;
- vrátil věc Tribunálu k rozhodnutí o návrhu na zrušení;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení vynaložených v souvislosti s řízením o projednávaném kasačním opravném prostředku a s řízením před Tribunálem, a to včetně nákladů spojených s vyjádřením předloženým na výzvu Tribunálu.

35. Na podporu svých návrhových žádání uvádí navrhovatel dva důvody kasačního opravného prostředku.

36. V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku, který se dělí na tři části, navrhovatel tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že si nevyžádal stanovisko generálního advokáta, že nevyzval žalobce, aby se vyjádřil k případnému zahájení ústní části řízení, a že nezahájil ústní část řízení o otázce, zda se návrh na zrušení stal bezpředmětným.

37. V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatel tvrdí, že Tribunál nesprávně posoudil právní otázku, když dospěl k závěru, že se žaloba stala bezpředmětnou.

IV – Posouzení

A – K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

1. První část: nesprávné právní posouzení spočívající v nevyžádání stanoviska generálního advokáta

38. Navrhovatel tvrdí, že Tribunál tímto postupem porušil čl. 114 odst. 4 svého jednacího řádu, na který odkazuje článek 113 tohoto jednacího řádu, na jehož základě bylo přijato napadené usnesení.

39. V této souvislosti postačí připomenout judikaturu Soudního dvora, podle které musí být povinnost Tribunálu rozhodovat teprve po vyslechnutí generálního advokáta vykládána v souvislosti s čl. 2 odst. 2 a články 18 a 19 jednacího řádu Tribunálu, z nichž vyplývá, že zasedá-li Tribunál v senátu, není určení některého ze soudců Tribunálu za generálního advokáta povinné a že odkazy na generálního advokáta v tomto jednacím řádu se použijí pouze v případě, že byl některý soudce jako generální advokát

skutečně určen²¹. Vzhledem k tomu, že k nápomoci druhému senátu Tribunálu nebyl ve věci T-127/09 určen žádný generální advokát, nebyl Tribunál před prohlášením, že ve věci samé již není třeba rozhodnout, povinen vyslechnout generálního advokáta. Tribunál se tedy v tomto ohledu nedopustil nesprávného právního posouzení.

40. Z toho plyne, že první část prvního důvodu musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

2. Druhá část: nesprávné právní posouzení spočívající v nevyzvání žalobce, aby se vyjádřil k případnému zahájení ústní části řízení

41. Navrhovatel vychází ze srovnání jednacího řádu Soudního dvora ve znění platném v okamžiku podání projednávaného kasačního opravného prostředku a jednacího řádu Tribunálu, jakož i z článku 47 Listiny základních práv Evropské unie, a tvrdí, že Tribunál nebyl oprávněn nezahájit ústní část řízení, aniž jej předtím vyzval, aby se k této otázce vyjádřil.

42. V této souvislosti postačí konstatovat, že ustanovení článku 113 a čl. 114 odst. 3 a 4 jednacího řádu Tribunálu neukládají takovou povinnost konzultovat účastníky řízení. Rada správně poznamenala, že Tribunál tím, že požádal účastníky řízení o písemné vyjádření k důsledkům, které je třeba vyvodit z přijetí nařízení č. 36/2011, především pak z hlediska předmětu žaloby, postupoval v souladu s článkem 113 svého jednacího řádu. Po vyslechnutí účastníků řízení postupoval Tribunál podle čl. 114 odst. 3 jednacího řádu a rozhodl, že před vydáním rozhodnutí není třeba zahajovat ústní část řízení. V tomto ohledu mu tedy nelze vytýkat žádné pochybení.

43. Druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být tedy zamítnuta jako neopodstatněná.

3. Třetí část: nesprávné právní posouzení spočívající v nezahájení ústní části řízení

44. Navrhovatel má za to, že Tribunál může nezahájit ústní část řízení jen výjimečně, přičemž poukazuje na její ústavněprávní důležitost. Podle navrhovatele lze ústní část řízení nezahájit jen v případech, v nichž nevystává žádná klíčová právní či skutková otázka. Poukazuje na to, že Tribunál rozhodl bezprostředně po obdržení odpovědi, kterou mu navrhovatel zaslal a která se týkala jeho trvajících právních zájmů na žalobě, a stručných vyjádřeních Komise a Rady.

45. Navrhovatel poukazuje na to, že téměř veškerá argumentace Tribunálu se týká otázek a judikatury, jež nebyly projednány a k nimž neměl příležitost se vyjádřit písemně ani ústně. Vedle citované judikatury poukázal Tribunál mimo jiné na fakta týkající se situace v Libyi a na to, že je údajně nepravděpodobné, že se tvrzené pochybení bude opakovat v budoucnu.

46. Zde postačí společně s Komisí uvést, že Tribunál byl podle článku 113 a čl. 114 odst. 3 svého jednacího řádu oprávněn přijmout napadené usnesení bez zahájení ústní části řízení, jelikož dospěl k závěru, že má dostatek informací a žalobce měl možnost se k otázce písemně vyjádřit²². Kromě toho, jak uvedla Rada, navrhovatel konkrétně neuvádí, jaké nové skutečnosti mohl ve srovnání s jím předloženým písemným vyjádřením Tribunálu na jednání předložit.

47. S přihlédnutím k těmto skutečnostem mám za to, že třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

21 — Usnesení ze dne 25. června 2009, *Srinivasan v. Veřejný ochránce práv* (C-580/08 P, bod 35), a ze dne 22. října 2010, *Seacid v. Parlament a Rada* (C-266/10 P, bod 11), a rozsudek ze dne 22. září 2011, *Bell & Ross v. OHIM* (C-426/10 P, Sb. rozh. s. I-8849, bod 28).

22 — Viz mimo jiné rozsudek ze dne 19. ledna 2006, *AIT v. Komise* (C-547/03 P, Sb. rozh. s. I-845, bod 35), a usnesení ze dne 8. prosince 2006, *Polyelectrolyte Producers Group v. Rada a Komise* (C-368/05 P, bod 46).

48. Vzhledem k tomu, že neobstála ani jedna část prvního důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba první důvod zamítnout jako neopodstatněný v plném rozsahu.

B – K druhému důvodu kasačního opravného prostředku

49. Podle navrhovatele Tribunál nesprávně posoudil právní otázku, když dospěl k závěru, že se žaloba stala bezpředmětnou a že již nebylo třeba o jeho návrhu na zrušení rozhodnout. V obecné rovině vytýká Tribunálu restriktivní posouzení věci, podle kterého pokračování v řízení nemohlo ve výsledku přinést žalobci prospěch.

50. Z argumentace navrhovatele před Soudním dvorem konkrétně plyne, že nesouhlasí se závěrem, že by mu vyjmutím jeho jména ze sporného seznamu, které je rovnocenné derogaci nařízení č. 1330/2008, mohlo být „v plném rozsahu vyhověno“, jak rozhodl Tribunál v bodě 28 napadeného usnesení. Navrhovatel tím ve skutečnosti napadá negativní posouzení trvání jeho právního zájmu na žalobě, které Tribunál provedl.

51. Žalobce může mít právní zájem na podání žaloby jen tehdy, může-li uvést užitečný účinek, který by pro něj vyplynul ze zrušení napadeného aktu²³. Požadavek právního zájmu na řízení existuje u žalob na neplatnost i u kasačních opravných prostředků²⁴. Tento právní zájem musí být nejen osobní, ale i trvalý.

52. Osobní stránka právního zájmu na podání žaloby se vyznačuje tím, že napadený akt musí zasáhnout do zájmové sféry žalobce takovým způsobem, že mu v důsledku tohoto aktu vznikne újma²⁵. Jinými slovy, takový akt musí „nepříznivě zasáhnout“ do postavení žalobce²⁶ a tento zásah se musí projevit vznikem újmy²⁷. Přestože v rámci tohoto pravidla existují nuance²⁸, nemá v zásadě nikdo právní zájem na napadení legality rozhodnutí, kterým mu bylo vyhověno²⁹.

53. Zrušení napadeného aktu musí být žalobci ku prospěchu, musí mu přinést výhodu. Generální advokát Lenz to vyjádřil tak, že osobní stránka právního zájmu na podání žaloby vyžaduje, aby se v důsledku případného zrušení napadeného aktu „právní postavení [žalobce] zlepšilo“³⁰. Žalobce musí mít možnost získat ze zrušení dotčeného aktu prospěch spočívající v odstranění nepříznivých následků, které měl tento akt na jeho právní postavení³¹. Takto vyjádřený požadavek, aby byl právní zájem osobní, odráží myšlenku, že žalobce nemůže jednat v zájmu zákonnosti³².

23 — Viz bod 19 stanoviska generálního advokáta Tesaura ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 19. října 1995, Rendo a další v. Komise (C-19/93 P, Recueil, s. I-3319).

24 — V souvislosti s kasačními opravnými prostředky viz zejména výše uvedené rozsudky Rendo a další v. Komise (bod 13), a Hassan a Ayadi v. Rada a Komise (bod 58), a rozsudek ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran (C-27/09 P, Sb. rozh. s. I-13427, bod 43 a citovaná judikatura).

25 — Cassia, P., „L'accès des personnes physiques ou morales au juge de la légalité des actes communautaires“, Dalloz, 2002, s. 464.

26 — Rozsudek Tribunálu ze dne 30. dubna 1998, Cityflyer Express v. Komise (T-16/96, Recueil, s. II-757, bod 34).

27 — Cassia, P., *op. cit.*, s. 464.

28 — K tomu viz Rideau, J., *Jurisclasseur Europe*, sv. 330, bod 88.

29 — Viz mimo jiné usnesení předsedy Tribunálu ze dne 15. března 1995, Cantine dei colli Berici v. Komise (T-6/95 R, Recueil, s. II-647, bod 29).

30 — Viz bod 9 stanoviska generálního advokáta Lenze ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 18. května 1994, Codorniu v. Rada (C-309/89, Recueil, s. I-1853).

31 — Wathelet, M., „Contentieux européen“, Larcier, 2010, s. 186.

32 — Van Raepenbusch, S., *L'intérêt à agir dans le contentieux communautaire*, „Mélanges en hommage à Georges Vandersanden“, Bruylant, 2008, s. 384.

54. Právní zájem na podání žaloby dále předpokládá, že žalobce prokáže, že napadený akt dostatečně bezprostředně a jistě zasahuje do jeho právního postavení či majetkových poměrů takovým způsobem, že mu rozsudek může poskytnout skutečné zadostiučinění, byť by bylo čistě morální³³. Při přezkumu podmínky týkající se osobního zájmu je rozhodující, aby akt skutečně zasahoval nepříznivě do právního postavení žalobce. Nestačí tedy, že napadený akt může sám o sobě nepříznivě zasahovat do něčího právního postavení. Jinými slovy, právní zájem na podání žaloby je třeba posuzovat nikoli *in abstracto*, nýbrž s ohledem na osobní poměry žalobce³⁴.

55. Důkaz o zásahu do majetkových poměrů či do právního postavení, přestože ve skutečnosti může takový důkaz vyplývat z předmětu samotné žaloby, musí předložit žalobce. V několika případech byla za dostatečnou k přiznání právního zájmu na podání žaloby uznána i skutečnost, že žalobci bylo určeno rozhodnutí, které bylo pro něj nepříznivé³⁵.

56. Časová stránka právního zájmu na podání žaloby znamená, že takový zájem musí existovat v okamžiku podání žaloby a přetrvávat v celém průběhu řízení. Jak uvedl Tribunál v bodě 22 napadeného usnesení, předmět sporu, stejně jako právní zájem na řízení, musí přetrvat až do vydání soudního rozhodnutí, neboť jinak by nemohlo být vydáno rozhodnutí ve věci samé, což je předpokladem pro to, aby žaloba mohla ve výsledku přinést prospěch účastníku řízení, který ji podal. Konkrétně, a Tribunál na to také poukázal v bodě 29 téhož usnesení, si žalobce může v řízení o žalobě na neplatnost zachovat právní zájem na soudním zrušení aktu derogovaného v průběhu řízení, jestliže samotné zrušení tohoto aktu soudem může vyvolat právní následky.

57. Tribunál v jiné věci již rozhodl, že je v zájmu řádného výkonu spravedlnosti, aby měl možnost konstatovat, že o žalobě již není třeba rozhodnout, pokud žalobce, který původně měl právní zájem na podání žaloby, úplně ztratil osobní zájem na zrušení napadeného rozhodnutí v důsledku určité události nastalé v době po podání uvedené žaloby³⁶.

58. Domnívám se však, že v napadeném usnesení prověřoval Tribunál trvání právního zájmu žalobce na podání žaloby nepřiměřeně přísně. S žalobcem se ztotožňuji v tom, že argumentace Tribunálu je v několika ohledech diskutabilní.

59. Na rozdíl od toho, jak rozhodl Tribunál v bodě 32 napadeného usnesení, mám totiž za to, že okolnost, že derogace aktu unijním orgánem není uznáním jeho protiprávnosti a vytváří účinek *ex nunc* na rozdíl od zrušujícího rozsudku, na základě kterého je zrušený akt se zpětným účinkem vyřazen z právního řádu a má se o něm za to, že nikdy neexistoval³⁷, může v kontextu projednávané věci odůvodnit právní zájem A. Abdulrahima na zrušení nařízení č. 1330/2008. V této souvislosti považuji za nesprávný názor, který Tribunál vyjádřil v bodě 33 napadeného usnesení, a sice že „za okolností daného případu nic nenasvědčuje tomu, že by ze zrušení daného aktu s účinky *ex tunc* měl A. Abdulrahim jakýkoli prospěch“.

33 — Tamtéž, s. 385.

34 — Tamtéž, s. 389 a 390. Autor cituje rozsudek Soudního dvora ze dne 12. prosince 1967, Bauer v. Komise (15/67, Recueil, s. 511), rozsudek Tribunálu ze dne 9. listopadu 2004, Vega Rodríguez v. Komise (T-285/02 a T-395/02, Sb. VS s. I-A-333 a II-1527, bod 25), a usnesení Soudu pro veřejnou službu ze dne 15. května 2006, Schmit v. Komise (F-3/05, Sb. VS s. I-A-1-9 a II-A-1-33, bod 40).

35 — K rozhodnutím, kterými se prohlašuje spojení podniků za neslučitelné se společným trhem, viz rozsudky Tribunálu ze dne 25. března 1999, Gencor v. Komise (T-102/96, Recueil, s. II-753, bod 42), a ze dne 15. prosince 1999, Kesko v. Komise (T-22/97, Recueil, s. II-3775, bod 57).

36 — Usnesení Tribunálu ze dne 17. října 2005, First Data a další v. Komise (T-28/02, Sb. rozh. s. II-4119, bod 36).

37 — K tomuto rozlišení viz zejména výše uvedené rozsudky Exporteurs in Levende Varkens a další v. Komise (bod 46) a Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. Rada (bod 35).

60. Žalobce má totiž, i navzdory derogaci napadeného aktu v průběhu řízení, přetrvávající osobní zájem na tom, aby se zpětným účinkem bylo jeho jméno ze sporného seznamu v unijním právním řádu vyškrtáno, což tvoří podstatu soudního zrušení unijního aktu. Na rozdíl od toho, co podle všeho považuje za rozhodující Tribunál v bodě 33 napadeného usnesení, je v této souvislosti nerozhodné, zda by Komise či Rada byla v důsledku zrušujícího rozsudku povinna podle článku 266 SFEU přijmout další opatření k odstranění protiprávností, které by byly konstatovány ve zrušujícím rozsudku.

61. V kontextu zmrazení aktiv dotčeného v projednávaném případě, které bezesporu nepříznivě zasahuje do právního postavení dotčených osob nejen tím, že omezuje využívání jejich vlastnického práva, ale i tím, že je veřejně označuje za spojené s teroristickou organizací³⁸, je podle mého názoru zjevné, že žalobce má i navzdory derogaci dotčeného unijního aktu nadále právní zájem na tom, aby unijní soud uznal, že na sporný seznam neměl být nikdy zapsán nebo že na něj neměl být zapsán způsobem, jakým postupovaly unijní orgány. Z pohledu žalobce a z hlediska zadosti učinění, kterého se domáhá podáním žaloby na neplatnost svého zapsání, není takové uznání formální či věcné protiprávnosti napadeného aktu totéž co vyškrtnutí jeho jména *pro futuro*. V této souvislosti nelze přehlížet, že vyškrtnutí *pro futuro* nemůže vyvrátit pochybnost o důvodnosti zápisu či o legalitě postupu, který k tomuto zápisu na úrovni Unie vedl.

62. Trvání právního zájmu na řízení, jehož se žalobce může za okolností projednávaného případu dovolávat, spočívá konkrétně v následujících skutečnostech.

63. Zaprvé z judikatury Soudního dvora vyplývá, že žalobce může mít i nadále právní zájem na zrušení aktu unijního orgánu, aby tak bylo možné zabránit tomu, že se protiprávnost, kterou je tento akt údajně stížen, zopakuje v budoucnu³⁹. Jinak řečeno, tento právní zájem trvá i tehdy, jestliže samotné soudní zrušení napadeného aktu může vyvolat právní následky spočívající zejména v tom, že zabrání obnovení protiprávní praxe ze strany unijních orgánů⁴⁰. Takový právní zájem vyplývá z čl. 266 prvního pododstavce SFEU, podle něhož orgány, jejichž akt byl prohlášen za neplatný, jsou povinny přijmout opatření vyplývající z rozsudku Soudního dvora⁴¹.

64. Soudní dvůr sice upřesnil, že tento právní zájem může existovat pouze tehdy, pokud se tvrzená protiprávnost může opakovat v budoucnu bez ohledu na okolnosti věci, ve které navrhovatel podal žalobu. Tato podmínka však na rozdíl od toho, jak Tribunál rozhodl v bodě 37 napadeného usnesení, je v případě žaloby na neplatnost podané žalobcem splněna. V této žalobě je totiž mimo jiné zpochybněn soulad napadeného nařízení s unijním právem z procesního hlediska, konkrétně pak z hlediska práva být vyslechnut a práva na účinný soudní přezkum. Žalobce tedy má i nadále zájem na vydání rozsudku o legalitě postupu, který vedl k jeho zapsání na sporný seznam na úrovni Unie, aby se tvrzená protiprávnost neopakovala v obdobném řízení, které může být proti němu v budoucnu zahájeno⁴². Rozsudek unijního soudu může případně vést unijní orgány k tomu, že v budoucnu odpovídajícím způsobem změní úpravu zápisů na seznamy⁴³.

38 — Soudní dvůr v této souvislosti uznal, že omezující opatření mají významný dopad na práva a svobody osob, na něž se vztahují. Viz zejména výše uvedený rozsudek Hassan a Ayadi v. Rada a Komise (bod 60 a citovaná judikatura). Viz také rozsudek ze dne 18. ledna 2007, PKK a KNK v. Rada (C-229/05 P, Sb. rozh. s. I-439, bod 110).

39 — Výše uvedený rozsudek Wunenburger v. Komise (bod 50 a citovaná judikatura).

40 — Viz zejména rozsudek Soudního dvora ze dne 24. června 1986, AKZO Chemie a AKZO Chemie UK v. Komise (53/85, Recueil, s. 1965, bod 21), a rozsudky Tribunálu ze dne 9. listopadu 1994, Scottish Football v. Komise (T-46/92, Recueil, s. II-1039, bod 14), a ze dne 11. května 2010, PC-Ware Information Technologies v. Komise (T-121/08, Sb. rozh. s. II-1541, body 39 a 40). V souvislosti s kasačním opravným prostředkem viz také rozsudek ze dne 3. září 2009, Moser Baer India v. Rada (C-535/06 P, Sb. rozh. s. I-7051, bod 25).

41 — Výše uvedený rozsudek Wunenburger v. Komise (bod 51 a citovaná judikatura).

42 — Obdobně viz výše uvedený rozsudek Wunenburger v. Komise (body 52 až 59) a rozsudek Tribunálu ze dne 18. března 2009, Shanghai Excell M & E Enterprise a Shanghai Adepte Precision v. Rada (T-299/05, Sb. rozh. s. II-565, body 48 až 52).

43 — V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. března 1979, Simmenthal v. Komise (92/78, Recueil, s. 777, bod 32).

65. Zadruhé se žalobce může legitimně dovolávat toho, že uznání tvrzené protiprávnosti jej může rehabilitovat v tom smyslu, že napraví jeho pověst. V této souvislosti mám za to, že žalobce má přinejmenším morální zájem na tom, aby unijní soud konstatoval, že na sporný seznam neměl být nikdy zapsán nebo že na něj neměl být zapsán způsobem, jakým postupovaly unijní orgány⁴⁴. Je ostatně třeba poznamenat, že žalobce ve své žalobě na neplatnost namítá zásah do svého práva na soukromý a rodinný život právě s ohledem na újmu, kterou utrpěla jeho pověst⁴⁵. Bez ohledu na návrh na náhradu škody může tedy zrušující rozsudek být formou nápravy morální újmy, kterou žalobce utrpěl.

66. Neztotožňuji se s Komisí a Radou v názoru, že zrušující rozsudek založený na procesních žalobních důvodech nemůže přispět k nápravě pověsti žalobce. Taková argumentace totiž dle mého mínění popírá skutečnost, že forma je těsně spjata s obsahem, takže nedostatek řízení může ovlivnit obsah napadeného aktu⁴⁶. To platí tím spíše v případě, kdy žalobce stejně jako v projednávané věci namítá porušení svého práva být vyslechnut, které mu mohlo zabránit v tom, aby prokázal, že na teroristickou organizace neměl žádnou vazbu, a že tedy neměl být na sporný seznam zapsán.

67. Zatřetí Tribunál nezohlednil judikaturu, podle které může mít žalobce i nadále právní zájem na zrušení aktu, který se jej negativně dotýká, jelikož o konstatování protiprávnosti unijním soudem se může opřít při případné žalobě na náhradu škody, jež by měla odpovídajícím způsobem odčinit újmu jemu způsobenou napadeným aktem⁴⁷.

68. Tyto skutečnosti dle mého názoru prokazují, že zrušením napadeného aktu jeho autorem v průběhu řízení nebylo žalobci „v plném rozsahu“ vyhověno. Žalobce sice částečně dosáhl sledovaného cíle, tedy vyškrtnutí svého jména ze sporného seznamu s odpovídajícími důsledky. Případné vady související s jeho zapsáním na tento seznam však napraveny nebyly. Osobní zájem žalobce na pokračování v řízení tudíž nezanikl.

69. Podotýkám také, že ačkoli mohu souhlasit s názorem Tribunálu vyjádřeným v bodech 35 a 36 napadeného usnesení, že věci, v nichž šlo o derogovaná a nahrazená omezující opatření, takže dotyčné osoby nebyly ze sporného seznamu vyškrtnuty⁴⁸, se liší od projednávané věci, v níž bylo jméno žalobce ze sporného seznamu jednoduše vyřazeno, z výše uvedených důvodů z tohoto rozdílu nijak neplyne, že by v druhém popsaném případě měl být právní zájem žalobců na pokračování v řízení považován za zaniklý.

70. Ze všech těchto důvodů mám za to, že Tribunál nesprávně posoudil právní otázku, když dospěl k závěru, že o návrhu na zrušení již nemusí věcně rozhodnout, jelikož žalobce ztratil právní zájem na řízení. Druhý důvod kasačního opravného prostředku je tudíž důvodný a napadené usnesení je třeba zrušit. Soudnímu dvoru také navrhuji, aby tuto věc vrátil Tribunálu k rozhodnutí o návrhu A. Abdulrahima na neplatnost a rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

44 — K morálnímu zájmu žalobce na rozhodnutí sporu viz mimo jiné rozsudky ze dne 10. června 1980, M. v. Komise (155/78, Recueil, s. 1797, bod 6), a ze dne 22. prosince 2008, Gordon v. Komise (C-198/07 P, Sb. rozh. s. I-10701, body 42 až 45), jakož i body 49 až 53 mého stanoviska ve věci, ve které byl vydán posledně citovaný rozsudek. Viz také rozsudek Tribunálu ze dne 21. března 2002, Shaw a Falla v. Komise (T-131/99, Recueil, s. II-2023, bod 36).

45 — Viz bod 99 žaloby ve věci T-127/09.

46 — V důsledku toho má žalobce v rozsahu, v němž vada řízení mohla mít dopad na legalitu napadeného nařízení, legitimní zájem se dovolávat případného nedodržení podstatných formálních náležitostí (viz rozsudek ze dne 7. května 1991, Oliveira v. Komise, C-304/89, Recueil, s. I-2283, bod 17).

47 — Viz mimo jiné rozsudky ze dne 5. března 1980, Könecke Fleischwarenfabrik v. Komise (76/79, Recueil, s. 665, bod 9); ze dne 31. března 1998, Francie a další v. Komise (C-68/94 a C-30/95, Recueil, s. I-1375, bod 74); ze dne 13. července 2000, Parlament v. Richard (C-174/99 P, Recueil, s. I-6189, body 33 a 34), a ze dne 6. prosince 2007, Marcuccio v. Komise (C-59/06 P, bod 32). Viz také usnesení Tribunálu ze dne 29. května 1997, Contargyris v. Rada (T-6/96, Recueil FP, s. I-A-119 a II-357, bod 32), a výše uvedený rozsudek Shanghai Excell M & E Enterprise a Shanghai Adepte Precision v. Rada (bod 53).

48 — Viz zejména rozsudky citované v poznámce pod čarou č. 14 tohoto stanoviska a výše uvedený rozsudek Hassan a Ayadi v. Rada a Komise.

V – Závěry

71. S ohledem na veškeré předcházející úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby:

- zrušil usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 28. února 2012, Abdulrahim v. Rada a Komise (T-127/09) v rozsahu, v němž Tribunál Evropské unie rozhodl, že o návrhu na zrušení již není třeba rozhodnout;
- vrátil tuto věc Tribunálu Evropské unie k rozhodnutí o návrhu A. Abdulrahima na zrušení a rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.